

[Første næstformand]

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Miljøministeren (Svend Auken):

Jeg vil gerne begynde med at sige, at jeg har sympati for motivet bag dette lovforslag, som afspejler interessen for landsbykirkernes omgivelser.

Jeg vil også gerne sige, at selv om jeg er skeptisk over for virkningerne af forslaget, har jeg alligevel anerkendelse for formålet, og vi vil meget gerne diskutere i udvalget og give reddegørelser for den nok så restriktive administration, der faktisk er af beskyttelseslinjen i forhold til landsbykirkerne.

Jeg nærer selv stor respekt for det overordentlig vigtige kulturhistoriske element, som kirkerne udgør i det danske landskab. Jeg er imidlertid betænkelig ved den tendens til at regulere for meget, som jeg synes at lovforslaget er udtryk for. Det hviler nemlig på den forståelige – men forkerte, tror jeg – opfattelse, at en opstramning som den foreslåede nødvendigvis vil styrke varetagelsen af hensynet til kirkens betydning for landskabsbilledet. I realiteten er situationen den, at den nuværende ordning fungerer tilfredsstillende, hvorimod den stramning, som Socialistisk Folkeparti her lægger op til, kan medføre uønskede negative konsekvenser for landskabet.

Derfor må jeg på trods af forslagsstillernes positive intentioner konstatere, at her ikke nødvendigvis er tale om et forslag, der vil gavnede naturbeskyttelsen. Jeg vil gerne begrunde det kort her og, som jeg nævnte det før, vende tilbage under udvalgsarbejdet til en åben drøftelse af spørgsmålet.

For det første er det beskyttelseslinjesystem, som er opbygget i naturbeskyttelsesloven, udtryk for et gennemarbejdet system baseret på mange års praksis, og systemet fungerer som sagt tilfredsstillende, som det er. Faktisk har jeg fået at vide, at der på årsbasis kun er 1-2 indsigelser over for amternes forvaltning på dette område, indsigelser, der rejses af enten Naturfredningsforeningen eller Skov- og Naturstyrelsen. I betragtning af, hvor mange landsbykirker vi har – og derfor kan denne beskyttelseslinje have ganske stor betydning – har vi kun én eller to sager om året, hvor enten Naturfredningsforeningen eller Skov- og Na-

turstyrelsen gør indsigelse. Derfor synes jeg også under de omstændigheder, at man kan sige, at systemet fungerer tilfredsstillende.

For det andet indeholder kirkebyggelinjesagerne mange landskabelige aspekter og vurderinger, som gør, at disse sager ikke er egnet til at blive underkastet en egentlig forbudsordning, som der ikke kan dispenseres fra. Hertil kommer, at det ikke sjældent kan være endnu mere problematisk for varetagelsen af hensynet til kirkens betydning for landskabsbilledet, hvis et byggeri placeres uden for kirkebyggelinjen. En opstramning som den foreslåede ville i disse situationer kunne risikere at have en direkte negativ virkning på landskabsbilledet.

For det tredje er sagen om Hillerslev Kirke slet ikke egnet som begrundelse for en ændring af den nuværende ordning. I sagen om Hillerslev Kirke ville et afslag på dispensationsansøgningen nemlig netop have betydet, at det ansøgte høje byggeri ville blive opført uden for kirkebyggelinjen, hvor det på grund af de konkrete terrænforhold efter Skov- og Naturstyrelsens skøn ville virke mere skæmmende for kirken end ved den placering, der nu blev resultatet.

Jeg skal også lige sige, at sagen om Hillerslev Kirke er den første sag, så vidt Miljøministeriet ved, som på grund af helt særlige omstændigheder har givet anledning til kritik. Man skal være varsom med at lave et velfungerende system – som har fungeret meget længe – om af hensyn til én sag, som i øvrigt også af andre grunde, som jeg ikke skal komme ind på her, er helt atypisk i forhold til den normale procedure, bl.a. fordi der var en række misforståelser i kommunen i forbindelse med sagens behandling.

Som man kan forstå, er der ikke grund til at gennemføre en ændring som den foreslåede. Derimod er der behov for at løse det problem, som Hillerslev Kirke-sagen egentlig handler om, nemlig placeringen af decentrale kraftvarmeværker i det åbne land. Derfor arbejder Miljøministeriet for tiden på at opnå, at kraftvarmeværkernes akkumulationstanke, så vidt det er teknisk muligt, udformes, så de fremover opføres i halv højde, og det vil sige under 8,5 m. På den måde kan vi få løst det i dag nok største problem i relation til kirkerne i det åbne land.